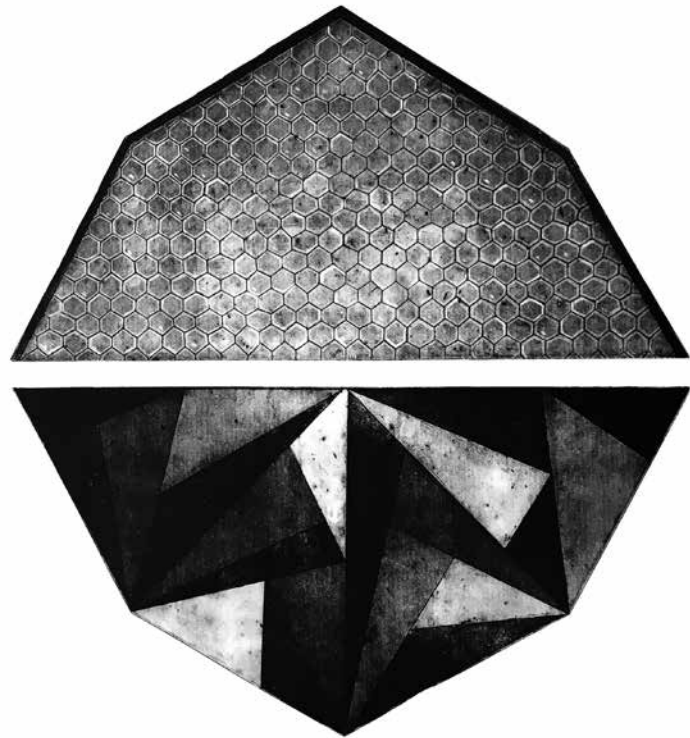

BIRÓ Krisztián

D z s e n g a

Éveket bepótolni egy félig teli ágytál mellett: így képzelem az optimizmust.

A sok gumitalpú várakozás nyilván kikezdi a padlót. A csoszogó kulcscsomók, az ápolók cigiszünete. Mi bírja el a lehajtott fejeket ott? Mennyit süllyedhet alattuk egy emelet? A kórházi folyosók előbb-utóbb alagutak lesznek. Tarkómon metró. Mielőtt felszállok, kettőt lépek a mozgólépcsők felé.

Pedig most tényleg nem kerestem kibúvókat. Visszajáróért nyúltam az automata aljához, és csak úgy ott volt a tízforintosok között.

Ez a pohár kevésbé műanyag, mint a kávé benne — ilyeneket mondok majd, ha ébren leszel.

*Most láttam a napelemeket az utcánk mellett.
Tudják ezek, hogy az egész falu szeméttel tüzel telente?
Fel sem kell nézned hozzá,
elég, ha beleszagolsz:
a mi égboltunk poliészter.*

Beszélni fogok, hogy ne kérdezhess. *Mi tartott ilyen sokáig?*
Költő voltam Budapesten.

Évekig csak mostam magamra, hátha kijön a pólóimból a kórház szaga. De bárhol is nyitottam meg egy csapot, ott voltak benne ti, a klór és a menetszél.

Egy újlipóti albérletig cipeltem fel a BorsodChemet.
Szájpadláshoz szorítva, milligrammról milligrammra.
Ha látnád, milyen lett, lehet, hogy megértenél.

De attól még nem érek haza.
Nem mosom meg az arcom egy kórházi mosdóban. És nem megyek be hozzád utána azzal, hogy nincs semmi baj.

Pedig mi más lenne egy költő feladata manapság? Fáradó tüntetőket keltek fel a Déliben.